

[Strøm.]

Dette kan først ske, når klientelundersøgelsen foreligger, og udvalget ønsker derfor at stå fuldstændig frit på alle punkter.“

Udvalget arbejder altså videre med spørgsmålet, og jeg ønsker udvalget held til — forhåbentlig inden længe — at fremkomme med forslag, der kan løse dette vanskelige problem, for i visse tilfælde kan det meget let forme sig sådan, at det, der af den administrative myndighed betragtes som en hjælp, altså som forsorg, af den pågældende betragtes som straf og frihedsberøvelse. Derfor er det også i høj grad et spørgsmål, om den anstaltsbehandling, der finder sted, kan siges at genrejse de her omhandlede personer. Det er i alt fald det formål, en forsorg må have: en effektiv genrejsning af de mennesker, der af en eller anden grund er slået ud, hvadenten det nu er alkohol, der er medvirkende, eller det er andre årsager — i de fleste tilfælde er det vel nok alkoholen, der er den direkte årsag til de pågældendes ulykke. Jeg afventer med stor interesse udvalgets forslag til en nyordning af de forhold, det arbejder med.

Nu kunne man spørge mig: Hvad kommer behandlingen på arbejdsanstalt spørgsmålet om administrativ frihedsberøvelse ved? Kunne det ikke klares ved at lade domstolene afgøre de pågældendes skæbne? Jeg vil gerne fremhæve, at det ikke klarer spørgsmålet, for mange af dem, der er inde under denne forsorg, trænger til hjælp, og det er derfor, jeg håber på, at anstaltsudvalget vil finde frem til for det første mere effektive retslige garantier i forbindelse med anbringelse og for det andet en bedre forsorg, der i større udstrækning, end tilfældet er nu, kan komme de pågældende mennesker tilgode, være med til at bringe dem ind i det normale samfundsliv igen, være med til at genrejse dem.

Jeg har her holdt mig til det område, som anstaltsudvalget arbejder med, men det var vel værd for den højtærede arbejds- og socialminister at tage spørgsmålet op til overvejelse også indenfor andre forsorgsgrene — jeg tænker her f. eks. på åndssvageforsorgen, og jeg tænker også i denne forbindelse på spørgsmålet om administrativ frihedsberøvelse. Som det er nu, synes jeg, det i altfor høj grad er en enkelt mands afgørelse, der er afgørende for, om en

person inddrages under denne forsorg. Tidligere ekspeditionsssekretær, nuværende kontorchef i socialministeriet Tyge Haarlov har i „Socialt Tidsskrift“ under titlen: „Administrativ frihedsberøvelse indenfor den offentlige forsorg og beslægtede områder“ behandlet spørgsmålet og har fremsat tanken om nedsættelse af et særligt nævn som ankeinstans for åndssvageforsorgen. Denne tanke synes jeg er rigtig, og jeg henstiller derfor til ministeren at overveje, om der ikke under en eller anden form kan indføres f. eks. et uvildigt nævn, eller hvad man vil kalde det, der ikke blot har til opgave at bedømme de pågældende efter overlægens rapport, men som også selv må foretage en mere personlig undersøgelse af dem, der inddrages under denne forsorg.

Jeg har som sagt længe haft dette problem i mine tanker, og det var derfor med stor interesse, jeg i „Social-Demokraten“ i søndags læste om en åbenhjertig rundbords-samtale om tilliden til åndssvageforsorgen, som på „Social-Demokraten“s foranledning fornylig har fundet sted. Af referatet af samtalen har jeg fået den opfattelse, at der blandt deltagerne var almindelig enighed om, at der må findes veje til at skabe større tryghed i befolkningen overfor åndssvageforsorgens afgørelser. Det var fremtrædende repræsentanter for forsorgsmyndighederne, der diskuterede problemerne og nåede frem til — jeg tror jeg kan sige — den konklusion, jeg her har nævnt, hvilket stærkt underbygger min henvendelse til den højtærede arbejds- og socialminister om et uvildigt nævn. Når jeg fremfører dette, er det, fordi jeg synes, der også her er et område, hvor vi må skabe den største sikkerhed for, at der ikke ved den administrative frihedsberøvelse skal finde fejltagelser sted; det vil jeg mene vi alle er interesseret i.

Som sagt, jeg kan tilsige mit partis støtte til gennemførelse af lovforslaget. Jeg har blot samtidig villet pege på områder, hvor der tiltrænges en revision, selv efter at dette lovforslag er gennemført.

Krogh: Det foreliggende lovforslag omfatter 10 paragraffer, der går ud på at ændre eller fjerne en del bestemmelser i loven om offentlig forsorg, og tilsigter, som det allerede er bemærket, at bringe denne lov i overensstemmelse med Europarådets konvention af 4. november 1950. De områder, hvor dansk forsorgslovgivning har bestem-